

Her Şeyden Önce Sen

İçin övgüler

“İçinizi sızlatacak, size ilham verecek ve kalbinize dokunacak.”

—**RT Book Reviews**

“*Her Şeyden Önce Sen*’in her kelimesinden keyif aldım.

Bu hikâye içimde sonsuza dek yaşayacak.”

—**CORINNE MICHAELS**

“Bu kitap sizi aşkın her Şeyi düzeltebileceğine ve insanları iyileştirebileceğine inandıracak.”

—**K. BROMBERG**

“Mia’nın, insanın aklını başından alan hassas ruhlu erkekler yazmasına bayılıyorum.”

—**JB SALSBURY**

“Mia Sheridan çıtayı arŐa çıkarmıŐ.”

—**A.L. JACKSON**

MIA SHERIDAN

Her
Şeyden
Önce
Sen

Çeviren
Asuman Yaşar

*Bu kitap kendi Gabriel'ine sahip olan
Danita'ya*

*ve kendisinden vazgeçilmiş olan
herkese ithaf edilmiştir.*

GİRİŞ

Ellie

Gitmek istemiyordum. “Lütfen, anneciğim, yarın gidebilir miyiz?”

Annem sarı saçlarını geriye doğru atıp alnında ve dudağının üstünde biriken ter damlalarını silene kadar cevap vermedi. Yanakları yüksek ateşten kıpkırmızı parlıyor ve yeşil gözleri tıpkı yağmur sonrası apartmanımızın park yerinde oluşan su birikintileri gibi aynı anda hem ışıltıyor hem de donuk görünüyordu. “Gitmemiz gerekiyor, Ellie. Bugün kendimi yeterince iyi hissediyorum ama yarın iyi olur muyum bilemem.”

Annem iyi hissediyormuş gibi görünmüyordu. Onu haftalardır hiç bu kadar kötü görmemiştim. Kapımızın önünde o kâğıt yığınınu bulup ağladığı, sonra da üç gün yatak döşek yattığı gündən bile daha beter hâldeydi. Bu kadar hasta durması beni korkutuyordu ve ne yapacağımı bilemiyordum.

Bizim komşumuzken Bayan Hollyfield’ın kapısına vurur ve ondan yardım isterdim. O da bir kâse tavuk suyuna çorba ya da bir kutu buzlu şeker getirir ve ben çizgi film izlerken annemle yatıştırıcı, alçak bir sesle konuşurdu. Bayan Hollyfield gittikten sonra kendimi hep daha iyi hissederdim ve annem de öyle görünürdü. Ama Bayan Hollyfield artık bizim binada yaşamıyordu. Başına kan pıhtısı dedikleri bir şey gelmiş ve onu beyaz bir sedyle alıp gitmişlerdi.

O olaydan sonra daha önce hiç görmediğim genç insanlar gelip onun yaşadığı apartman dairesini temizlediler. Onların cenaze masraflarını kimin ödeyeceğini tartıştıklarını duyduğumda, Bayan Hollyfield'ın öldüğünü anladım. Annem durmadan ağlıyor ve “Şimdi ben ne yapacağım? Ah, Tanrım şimdi ben ne yapacağım?” diye tekrar ediyordu. Ama ben ne kadar ağlamak istesem de ağlamadım. Çünkü bir keresinde annem doktorun muayenehanesindeyken Bayan Hollyfield bana öldüğümüzde tıpkı bir kuş gibi cennete uçtuğumuzu söylemişti. Bana cennetin altın taşlarla döşeli yolların ve dünyada bulunmayan renklerdeki çiçeklerin olduğu bir yer olduğunu anlatmıştı. Hayal edebileceğimiz en muhteşem yermiş. Bu yüzden onun bana sarılışını, kahkahalarını, en sevdiğim kırmızı renkli lolipopu ve annemi gülümsetmesini özleyecek olsam da Bayan Hollyfield adına mutlu olmaya çalıştım.

“Ayaklarını yerden kaldır, Ellie. Seni sürükleyemem ya.” Anneme yetişebilmek için adımlarımı sıklaştırdım. O kadar hızlı yürüyordu ki ona yetişebilmek için neredeyse koşmam gerekiyordu. “Babanın evine yaklaştık.”

Zorla yutkundum. Başım dönmeye başlamıştı. Babamla tanışmak isteyip istemediğimi bilmiyordum ama onun neye benzediğini ve annemin izlediği pembe dizilerdeki aktörler gibi yakışıklı olup olmadığını merak ediyordum. Annem pembe dizilerdeki adamlardan oldukça hoşlanıyor gibiydi. Bu yüzden onun öyle birini seçeceğinden emindim. Hayalimde takım elbise giymiş, gür dalgalı saçları ve inci gibi dişleri olan bir adam canlandırıyordum. Özensiz kıyafetime rağmen beni güzel bulmasını umuyordum. Ben daha doğmadan bizi terk etmiş olmasına rağmen benden hoşlanmasını umuyordum.

Boyları dökülen ve çarpık bir panjuru olan küçük bir evin önüne geldiğimizde annem durdu ve elimi sıktı. Dönüp önümde diz çökmeden evvel, “Lütfen Tanrım, bana güç ver. Başka bir seçeneğim yok, başka bir seçeneğim yok,” diye mırıldandı. “İşte geldik, bebeğim.” Gözleri yaşlarla dolmuştu, dudakları titriyor-

du. Bu hasta görüntüsü beni paniğe sürüklüyordu. Ama tatlı bir şekilde gülümsedi ve tam gözlerimin içine baktı. “Ellie, tatlım benim, seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?”

“Evet, anneciğim.”

Başını salladı. “Bu hayatta iyi şeyler yapmaya pek fırsatım olmadı, bebeğim. Ama yaptığım harika bir şey varsa o da *sensin*. Sen çok iyi ve akıllı bir kızsın, Ellie. Bunu sakın unutma, anlaştık mı? Ne olursa olsun bunu unutma.”

“Tamam, anneciğim,” diye fısıldadım. Şimdi daha fazla korkuyordum ve sebebini bilmiyordum. Annem ayağa kalktı ve eteği sökülmiş, eksik düğmeli hırkamı düzeltti. Ayakkabılarına bakıp kaşlarını çattı ve sırtını düzleştirip elimden tutarak beni o çirkin, küçük eve yönlendirmeden evvel bakışları ayakkabımın burnundaki delikten fırlayan başparmağımın bir süre daha takılı kaldı.

Annem kapıyı çaldı ve kapının diğer tarafından bir adamın bağırıldığını duydum. Sesi sinirli geliyordu ve beni korkuttu. Anneme iyice sokuldum. Kolunu bana doladı ve beklemeye başladık. Annem çok sıcaktı ve bütün vücudu titriyordu. Bana yaslandı ve ikimiz birlikte devrileceğiz diye korktum. Bir doktora ihtiyacı olduğunu biliyordum ama durumu daha iyiye gitmemesine rağmen aylar önce doktora gitmeyi bırakmıştı. Doktorların sizi iyileştirmesi gerekmiyor muydu?

Bir dakika kadar sonra kapı açıldı, dudaklarının arasında sigara sallanan uzun boylu bir adam karşımızda durdu. Annem derin bir nefes aldı. Adama bir bakış attım, o da annemle bana bakıyordu. “Evet?”

Annem elini saçlarımda gezdirdi. “Merhaba Brad.”

Adam sigarasından bir nefes çekerken sessizliğini korudu ve sonra gözleri şaşkınlıktan kocaman açılarak en nihayetinde, “Cynthia?” dedi.

Annemin gevşediğini hissettim ve kafamı kaldırıp ona baktım. Kiramızı geciktireceğimizde Bayan Gadero’yu ikna etmeye çalıştığı zamanlardaki gibi yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Brad’e yani *babama* yeniden baktım. Pembe dizilerdeki ak-

törler gibi uzun boyluydu ama tek ortak noktaları buydu. Saçları uzundu ve yağlanmış gibiydi, dişleriyse çarpık ve sararmıştı. Ama ikimizin gözleri de maviydi ve –annemin dediğine göre açık kumral– saç rengimiz de benziyordu.

“Şuna bakın hele, başımıza taş yağacak. Burada ne işin var senin?”

“İçeri girebilir miyiz?”

Eve girdik. Mobilyalar annemle benim evimizdeki mobilyalardan daha iyi durumda değildi. Annemin derin bir nefes aldığınyı duydum. “Konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

Brad gözlerini kısıtı ve konuşmadan evvel bakışları annemle benim aramda gelip gitti. “Tabii, yatak odasına gel,” dedi.

“El, sen kanepede otur, tatlım. Ben hemen dönerim,” dedi annem. Sonra hafifçe sendelediğini fark edip kendini hemen topladı. Yanaklarındaki kırmızı lekeler şimdi daha da belirginleşmiş gibiydi.

Oturdum ve önümde duran televizyona baktım. Bir futbol maçı açıktı fakat sesi kısılmıştı. Bu yüzden annemle babamın koridorun diğer ucundan gelen seslerini duyabiliyordum.

“O senin, Brad.”

“*Senin* derken ne demek istiyorsun? Bana kürtaj olduğunu söylemiştin.”

“Şey, ben... olmadım. Onu istemediğini biliyordum ama beğemi aldırmadım.”

Babamın küfrettiğini duydum, boğazıma bir yumru oturdu. Babam beni istememiş miydi? Hem de başından beri. Şu âna dek annemin beni doğurduğunu bile bilmiyordu. Benim yaşadığımdan habersizdi. Annem bana böyle bir şey söylememişti ama kendi kendime hep babamın beni bırakıp gitmesi için iyi bir sebebi olduğunu düşünmüştüm. Ve hep görür görmez beni kollarına alacağını, her şeyin iyi olacağına dair teminat vererek benim gibi bir kızı olduğu için gurur duyduğunu söyleyeceğini umut etmiştim. *Tıpkı anneciğimin bana her zaman söylediği gibi.* Ve sonra babam annemi iyileştirmek için bir doktor bulacaktı.

“O çok iyi bir kız, Brad. Ne kadar güzel olduğunu görüyorsun. Ve çok da akıllı. Çok tatlı ve iyi huylu...”

“Ne istiyorsun, Cynthia? Para mı? Hiç param yok. Sana verecek hiçbir şeyim yok.”

“Para istemiyorum. Onu almanı istiyorum. Ben... ben ölüyorum, Brad.” Sesini alçalttığı için onu neredeyse duyamayacaktım. “Dördüncü evre kanserim. Çok az zamanım kaldı – haftalar, belki sadece günler. Yaşadığımız apartman dairesinden mahkeme kararıyla çıkarıldık. Bir komşumun Ellie’ye bakabileceğini düşünüyordum... ama o öldü ve benim başka kimsem yok. Ellie’nin bu dünyadaki tek yakını sensin artık.” Oda etrafında dönüyordu. Yanağımdan bir damla yaş aşağı süzülürken kalbim sıkışmıştı. *Hayır, anneciğim, hayır.* Bunu duymak istemiyordum. Bunların gerçek olmasını istemiyordum. Ben annemin bir kuş gibi cennete uçmasını istemiyordum. Onun burada benimle kalmasını istiyordum. *Benimle.*

“Bunu duyduğuma üzüldüm ama onu almak mı? Kahretsin, onu yedi yıl önce de istemedim ve şimdi de istemiyorum.” Dışlerimi sıkıp tırnaklarımın kenarındaki deriyi yolmaya başladım. Kendimi annemin yiyecek vermeme asla izin vermediği sıska kedi gibi küçük ve aptal hissediyordum.

“Lütfen, Brad, ben...” Sanki annem oturmuş gibi karışık sesler ve yatak gıcirtısı duydum. Ondan bir bardak su istedi ve babam odadan çıktığında sinirli görünüyordu. Bana kızgın bir bakış attı ve oturduğum koltuğa daha da gömüldüm. Evin arka tarafından bir kapının açılıp kapanma sesini duydum ama emin olamadım. Sonra babam mutfak olduğunu tahmin ettiğim yerden elinde bir bardak suyla çıkıp yeniden koridor boyunca ilerledi.

Küfrettiğini duydum. Annemin adını seslendi ve sonra alelacele oturma odasına gelip elindeki suyu duvara fırlatıp bardağı kırdı. Çığlık attım. Dizlerimi kendime çekerek bir top gibi kıvrıldım.

“Şuna bak hele, ne hoş değil mi? O sürtük kalkıp gitmiş. Arka kapıdan kaçmış. Fahişe.”

Kalbim hızla çarparken gözlerimi kırıştırdım. *Anneciğim? Hayır, anneciğim, beni burada bırakma! Lütfen beni burada bırakma!*

Yerimden fırlayıp arka kapıyı bulduğum koridoru geçtikten sonra kapıyı savurarak açtım ve alelacele evin arkasındaki sokağa fırladım. Görünürde kimseler yoktu.

Annem gitmişti.

Bana veda bile etmemişti.

Bana veda bile etmemişti.

Beni burada bırakmıştı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve hıçkırıklara boğuldum.

Anneciğim, anneciğim, anneciğim.

Brad beni yerden kaldırdı ve yanağımda patlayan tokadının acısı gözyaşlarımın ânında kesilmesine neden oldu. “Kes sesini, çocuk. Annen gitti.” Beni içeri sürükleyip kanepeye fırlattı. Gözlerimi sınıksıkı kapadım. Uzun müddet ayaklarımın üzerine oturduğumda tenime batan minicik iğnelere benzeyen bir korku damarlarımda dolanıyordu. Gözlerimi açtığımda Brad dik dik bana bakıyordu. Suratındaki ifade beni daha da korkuttu. Gırtlığından iğrenmiş gibi bir ses çıkardı ve sanki saatler geçmiş gibi gelen bir süre boyunca beni yalnız bıraktı. Gün geceye dönerken koltuğun üstünde dizlerimi göğsüme çekmiş, ileri geri usulca sallanarak bekledim.

Anneciğim beni asla bu kadar uzun süre yalnız bırakmaz. Her zaman iyi bir kız oldum ve bana söyleneni yaptım ama o asla bu kadar uzun süre ortadan kaybolmaz. Buranın kokusunu sevmeydim. Damlayan suyun sesini sevmeydim. Tenimi kaşıdıran bu koltuktan hiç hoşlanmadım. Korkuyorum. Anneciğim, lütfen geri gelip beni al.

Brad nihayet geri geldiğinde ışığı açtı ve aniden odayı dolduran aydınlık gözlerimi kamaştırdı. Bu sefer öncekinden de öfkeli görünüyordu. Oturup bir sigara yaktı ve içine çekip dışarı üflediği duman gözlerimi sulandırdı. “Ben seninle ne yapacağım, çocuk? Ne bok yiyeceğim?”

Boğazımdan kaçmaya çalışan hıçkırığımı bastırmak için başkışlarımı başka tarafa çevirdim.

Bayan Hollyfield bizi hayatta tutmak için kalbimizin sürekli atması gerektiğini söylemişti. Bayan Hollyfield demişti ki; eğer kalbimiz atmayı bırakırsa cennete gider ve artık acıyı hissetmemişiz. Bayan Hollyfield'ın kalbi artık atmıyordu. Anneciğimin kalbi de yakında duracaktı. Benim kalbimse sanki göğsümde paramparça olmuş gibi gelse de hâlâ atıyordu. Artık canımın yanmasını istemiyordum. Kalbimin artık atmayı bırakmasını ve böylece Bayan Hollyfield'ın yanına cennete uçabilmeyi istiyordum. Ve annemin.

Kalbime durmasını söyledim.

Kalbime artık acımamasını söyledim.

Kalbime bir daha acı çekmesine *izin vermeyeceğimi* söyledim.

Asla.

Benimle gel, ben sana yardım edeceğim.
Görünüşe bakılırsa bir arkadaşa ihtiyacın var.

Racer, Serçelerin Şövalyesi

Crystal – Günümüz

Buraya ait değildi. Onu görür görmez neden bunu düşündüğümden emin değildim. Ama düşünmüştüm. Sorun görünüşü değildi – daha önce de yakışıklı, temiz giyimli, eli yüzü düzgün çocuklar görmüştüm. Hepsi de birkaç damla alkol alınca ya da havada gezinen kokusunu içlerine çekince tıpkı diğer ahmak sarhoşlar gibi paralarını ve sahip oldukları ahlaki değerleri bırakmaya hazır olurlardı. Ve buraya ait olmadığını düşünmem korktuğundan da değildi. Bunu daha öncede görmüştüm – gözleri etrafta dolanır, gergin ve heyecanlı görünürdü. Ama hayır, bu adam gerilerde bir masada tek başına oturuyor, Miller Lite içiyor ve korkmuş değil, sadece meraklı görünüyordu. Başını yavaşça çevirip odayı taradı. Ben de nereye baktığımı merak ederek bakışlarını takip etmekten kendimi alamadım.

Bu merakım aklımı karıştırdı ve beni rahatsız etti. Buraya gelen adamları merak etmek çok benlik bir şey değildi ve buna bir açıklama getiremiyordum. Gözlerimi kapadım ve yüksek sesli müzik kafamın içini doldururken bu düşüncelerden uzaklaştım. Gösterim bittiğinde alkış sesleri yükseldi, yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

Anthony hiç kimsenin sınırı aşmadığından emin olmak için kalabalığın arkasından çıkıp geldi ve aşanlarıysa onlar itiraz ederken benden uzaklaştırdı. Beş dakika sonra gitmek için döndüğümde gözlerim hâlâ aynı masada oturan ve beni seyreden arka taraftaki adamın bakışlarıyla buluştu. Omurgamı dikleştirdim. Yüzündeki bir şey aklımı kurcalıyordu. Onu daha önce görmediğimi biliyordum. Ya da görmüş müydüm? Dikkatimi çekmesinin sebebi bu muydu?

Kulise geçtiğimde nakit parayı iç çamaşırdan çıkardım ve kalın bir tomar hâline getirene kadar hepsini düzelttim.

“İyi iş çıkardın, tatlım,” dedi Cherry. Sahneye giderken bana doğru yaklaştı.

“Teşekkürler,” dedim yanımdan geçerken nazikçe kolunu sıkıp gülümseyerek.

Koridordaki dolabımın kilidini açtım ve iki kızla daha paylaştığım soyunma odasına geçmeden önce parayı cüzdanıma tıktırdım. Bu akşam çalışmıyorlardı. Bu yüzden her zaman aşırı kalabalık olan bu oda bir kereliğine de olsa bana aitti. Üzerinde küçük kutular, tüpler, kompakt makyaj malzemeleri, krem kavanozları, losyon ve parfüm şişeleri bulunan küçük makyaj masasının önündeki sandalyeye oturdum. Odanın sessizliğinde az önce beni dans ederken seyreden kalabalık erkek topluluğunun ulumaları, bağırtiları ve bana ne yapmak istediklerini detaylıca anlatan sözleri kafamın içini dolduruyordu. Hâlâ o erkeksi bağırtiların ve uzanan ellerin üzerine doğru eğildiğimde duyduğum bira kokan nefeslerin, ağır kolonyanın ve vücutlarının kokusunu alabiliyordum.

Masanın üzerinde duran her şeyi kolumun tersiyle ittiğimi, yere çarpıp kırıldıklarını ve birbirlerine karışıp pudramsı bir doku, koku ve renk oluşturduklarını hayal ettim bir anlığına. Başımı iki yana sallayıp aynadaki aksime baktım ve aniden elime bir havlu alıp yüzümdeki makyajı bozma isteğime engel oldum. *Tanrım, benim neyim vardı?* Boğazıma bir yumru gelip oturdu ve o kadar hızlı ayağa kalktım ki az önce oturduğum sandalye geri doğru devrilip yere çarptı.

“Crystal?”

Anthony'nin sesini duyunca döndüm ve yüzümde her ne gördüyse alınının kırışmasına neden oldu. “Sen iyi misin, tatlım?”

Başımı sarsak hareketlerle aşağı yukarı salladım. “Evet, evet, ben iyiyim. Sadece susadım.” Su soğutucusuna doğru yürüdüm, karton bir bardak aldım ve tekrar Anthony'ye dönmeden evvel çabucak doldurup içtim. “Ne oldu?”

“İki tane özel dans isteğin var.”

Karton bardağı yeniden doldurup bir yudum su içtim. “Tamam.”

“Biraz ekstra paradan kimseye zarar gelmez, değil mi?” Duğanın bir köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı.

“Asla gelmez,” diye mırıldandım.

Anthony yerinden kımlıdamadı, dudakları yeniden ince bir çizgi hâlini alırken ciddiyetle beni inceliyordu. “Onlara senin hastalandığını söyleyebilirim.”

*Öyleyim. Hastayım. Bu şey beni hasta ediyor. Bu hayattan usan-
dım.* Beynimi meşgul eden negatif düşüncelerden kurtulmaya çalışarak başımı salladım. “Hayır, bana bir dakika müsaade et, hemen geliyorum.”

Anthony başını eğdi ve kapıyı arkasından kapattı. Derin bir nefes alıp makyaj masaya giderek eğildim ve makyajımın bozulan yerlerini parmağım ile düzelttim. Sonra dimdik durdum ve aynadaki yansımama sırtıttım. “Gösteri vakti,” diye mırıldandım. Arkamı döndüm, kapıdan çıktım ve koridoru geçip kıvrıkcık sarı saçları ve uzun bir yüzü olan cılız adamın beni beklediği yere gittim. Ben ona doğru yaklaşırken yerinden sıçradı ve boğazındaki âdemelması aşağı yukarı hareket ederken oturduğu yerde iyice dikleşti. Benimse midemdeki safra boğazıma yükseldi. Ona ihtiraslı bir gülümseme gönderdim. “Selam şekerim. Benim için hazır mısın?”

Son dansımı yaptığımda kapanış saati iyice yaklaşmıştı. Yeniden soyunma odasına döndüm ve boynumu iki yana çevirerek gevşetirken hem bitkinlikten hem de rahatlamayla iç geçirdim. Biz kızlar sahnede ya da kapalı kapılar ardında dans etmediğimiz zamanlarda içki servisi yapıyorduk. Müdürümüz Rodney, ortalarda içki servis etmek için masaların üzerine eğilmemizden ve yanlarından geçtiğimiz adamları heyecanlandırıp daha fazla para harcamaya teşvik etmemizden hoşlanırdı. Böyle çirkin bir grupla uğraşmak ve onların bakışları altında soyunmak gerçekten mide bulandırıcı ve bıktırıcıydı. Ama aynı zamanda da sahneye çıktığımda bana karşı daha *cömert* davranmalarına neden olduğu için yapmam gereken şeyi yapıyordum. Yerinde bir göz kırpış masanın etrafındaki ahmakların her birine bir sonraki dansın onun için olduğunu düşündürüyordu.

Üzerime çabucak kısa, beyaz bir şort, siyah beyaz çizgileri olan boyundan bağlamalı bir bluz ve kırmızı topuklu ayakkabılardan oluşan üniformamı giydim ve son birkaç tur içkiyi dağıtmak için bara gitmek üzere kapıyı açtım. Korkarak irkildim. Kapının hemen karşısındaki duvara yaslanmış adam da irkildi. *Neler oluyor? Anthony nerelerdeydi? Gözlerim çabucak boş koridordan aşağı kaydı, görünürlerde Anthony falan yoktu. Adam –bu, daha önce dikkatimi çeken adamın ta kendisiydi– bir anlığına ne yapacağından emin değilmiş gibi görünerek olduğu yerde dikleşti ve elini kumral saçlarının arasından geçirdi.*

“Burada olmaman gerekiyor,” dedim, kollarımı göğsümün üzerinde kenetleyerek. Daha önce muhtemelen alık alık baktığı şeyi neden örtme ihtiyacı duydum, ben de bilmiyordum.

“Üzgünüm. Protokol ne tam olarak emin değildim.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Protokol mü?”

Hafifçe başını salladı. “Şeyden, ah, seninle görüşmek için gerekli prosedürün ne olduğundan.”

Başımı yana yatırdım. Pekâlâ, bu adam muhtemelen delinin tekiydi. “Prosedür şöyle, öncelikle Anthony’yle görüşüyorsun. İri siyahi adam var ya hani? Kaba görünüşlü? Eğer kızlarından

birine dokunacak olurlarsa adamları ortadan ikiye ayıran kişi.” Gözlerim yeniden koridoru taradı.

“Ah. Evet, o dışarıda bir kavgayı ayırıyor.”

Yeniden ona baktım. “Hı hı... Ve sen de harekete mi geçtin?” Herhangi bir şeye kalkışırsa diye kendimi koruyabilmek için odaya doğru bir adım geriledim.

Gözlerini kırıştırdı ve ceketinin cebine uzanmadan evvel bir an duraksadı. Elini cebinden çıkarıp bana doğru bir şey fırlattığında içgüdüsel olarak uzanıp onu yakaladım. Bu bir dizi anahattı. Şaşkınlıkla ona bakarak kaşlarımı çattım.

“Eğer seni tedirgin edecek bir şey yapacak olursam bunlarla gözümü oyabilirsin.”

“Gözünü mü oyabilirim? Bunu yapmamayı tercih ederim.”

“Buna gerek kalmayacak. Amacım zarar vermek değil.”

Sanki incinmiş gibi elini sallayan Anthony koridorun aşağısında görüldü. “Hey, sen, burada olmaman gerekiyordu.” *Ah, Tanrı'ya şükürler olsun.*

“Biliyorum. Üzgünüm. Kuralları bilmiyordum.”

“Bu konuda bilgisiz olman bahane sayılmaz, adamım. Bir daha işletmemizden hizmet alamayacaksın. Sen iyi misin, Crys?” Başımınla onayladım.

“Sadece on dakikaya ihtiyacım var,” dedi adam hızlıca, ellerini havaya kaldırarak. Ben *zararsızım* demeye mi çalışıyor yoksa parmaklarıyla istediği on dakikayı mı işaret ediyor emin değildim.

“Üzgünüm ama bu akşamki kucak dansı limitimi doldurdum, şekerim.”

“Kucak dansı istemiyorum. Sadece konuşmak istiyorum.”

Ah, *şunlardan* biriydi. Neredeyse gözlerimi devirecektim. Ama içimden bir şey buna engel oldu. Ne olduğunu söyleyemezdim. Adam yakışıklıydı, orası kesin. Hatta yakasına gelen dalgalı kumral saçları ve klasik maskülen kemik yapısıyla güzel bile denilebilirdi. Ama daha önce de birkaç yakışıklı adam tanışmışlığım vardı. Her birinin kendini üç kilometre uzaktan belli eden hatları vardı. Günün sonunda yakışıklılık sizi bir yere gö-

türmezdi. Hatta bazen daha beter ederdi. Deneyimlerime göre yakışıklı adamlar kendilerini kadınlar için Tanrı'nın birer lütfu sayar ve bu yüzden de mümkün olduğunca geniş bir alana ve uzaklara yayılmayı bir görev bilirdi.

Hayır, bu adamda başka bir şey vardı. Sorun gözleriydi. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir tür masumiyet saklıydı. Benim kesinlikle aşına olmadığım bir nezaketle doluydu. İfadesi umutluydu fakat çaresiz değildi ve ayrıca gözlerinde şehvet izi bulamamıştım. Sanki... samimi gibiydi. Belki gerçekten istediği şey konuşmaktı. "Sorun yok, Anthony."

Anthony adamın kolunu yakalamak üzere kaldırmış olduğu kolunu indirip bir adım geriledi. "Emin misin?"

"Evet." Adama baktım. "On dakika." Birini parmaklarımın arasında tehditkâr bir şekilde tutarak anahtarları havaya kaldırdım. "Beni bunları kullanmak zorunda bırakma sakın. Bunu hiç istemem ama mecbur bırakırsan, bu odadan kör çıkmak zorunda kalırsın, şekerim."

"Gabriel," dedi adam küçük bir gülümseme yüzünü aydınlatırken. "Adım Gabriel." Meleğinki gibi mi? Neden buraya ait olmadığı şimdi anlaşılıyordu.

"Peki." Kenara çekildim ve beni geçip odaya girdi. Anthony'ye başımı salladım ve kapıyı yarı aralık kalacak şekilde ittim. Anthony'nin yakınlarda olacağından emindim.

"Ee, senin gibi hoş bir adamı bu günah çukuruna getiren şey nedir, şekerim?"

"Adım Gabriel. Ve sen de Crystal'sın, değil mi?"

"Burada öyleyim."

Gözünü ayırmadan bana bakıyordu ve bu endişe vericiydi. Bir süre sonra sanki benim anlamadığım bir şeyi fark etmiş gibi başını salladı. "Anlıyorum."

Kullandığı kelime ve yüzündeki bilmiş ifade langırt masasından seken top misali karnımda bir öfke patlamasına neden oldu. İmalı bir biçimde gülümsedim ve küçük, kirli, altın rengi kanepeye yerleşip bacaklarımı uzatarak üst üste koydum. Ellerim, me-

melerimin arasındaki bağıcıklarla aylak aylak oynuyordu. Gözlerinin hareketlerime kayışını ve uzağa bakmadan hemen önce içlerinde hafifçe parlayan kıvılcımı izledim. Ah, işte oradaydı –şehvet. Tıpkı diğer erkekler gibi. *Tanıdık*. Bir nefes aldım, tatmin ve huzur içimi doldurmuştu. “Konuşmak istediğin şey ne?”

Boğazını temizledi ve ellerini cebine sokup başını hafifçe eğerek saçlarının altına dökülmesine sebep oldu. Duruşu, bana bakarken hafifçe kıstığı gözleri hafızamda bir şeyleri tetikledi ve aniden onu nereden tanıdığımı hatırladım. *Kayıp çocuk*. Birisi sanki kelimeleri aklıma kazımış gibi kafamın içinde dolandılar. İsmi Gabriel Dalton’dı ve çocukken kaybolmuştu. Onu kaçırın kişinin elinden kurtulup eve geri dönüşü büyük olay olmuş ve ulusal haberlerde yayınlanmıştı. Ben ergenliğe girmeden hemen önceydi ama orada burada çıkan haberlerini görmüştüm. Tabii Gabriel’in tam da eve geri döndüğü vakitlerde benim dünyam –yeniden– yıkılıyordu.

Onun fotoğrafını haberlerde görelî epey zaman geçmişti ama şimdi onun kim olduğundan emindim. “Böyle bir yerde olmamalısın. Eğer birileri seni tanıyacak olursa, eminim fotoğrafını çekmek için can atacaklardır.”

Yeniden rahatlamadan evvel bir anlığına donup kaldı. Benim tam karşımda duran metal sandalyeye geçip oturdu ve kucak dansı bekleyen adamlar gibi beklenti içinde beni seyretmeye koyuldu. Sadece... bir şekilde onlardan daha farklıydı. Orada otururken onunla ilgili neyin bu kadar farklı olduğunu bulabilmeyi çok istedim. Belki *hoş* görüldüğü içindi. Ve bu kulübün kapısından içeri giren hiç kimse için bu şekilde düşündüğümü hatırlamıyordum. Usulca nefes verdi ve elini saçında gezdirerek altına dökülen buklelerini geri itti. “Sanırım beni tanıman iyi oldu. Bu işimizi daha da kolaylaştırabilir.” Benden çok kendisiyle konuşuyor gibiydi, bu yüzden cevap vermedim. Doğrudan gözlerimin içine baktı. “Belki buraya böylece gelmek yerine bu konunun üzerinde biraz daha düşünmeliydim.” Avuçları terlemiş gibi ellerini uyluklarına sürdü.

“Ne istediğini söyleyecek misin yoksa benim tahmin etmem mi gerekecek?”

Başını salladı. “Hayır, hayır, üzgünüm. Vaktini almak istememişim.” Yeniden duraksadı. “Olay şu ki, Crys—” Boğazını temizledi. “Olay şu, geçmişimden dolayı... ki senin de bildiğin belli oluyor, ben, ee, insanlarla yakınlaşmaya... tahammül edemiyorum.” Elmacıkkemiklerinde iki küçük kızarıklık belirdi. *Kızarıyor muydu o?* Tanrım, erkeklerin yanaklarının kızardığını hiç bilmezdim. Sanki benim bu konudaki fikrim bir şekilde onun için önemliymiş gibi. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım küçük, ılık bir şey içimde gezindi.

“Yakınlaşmak mı?” Sesimdeki yumuşaklıktan rahatsızlık duyarak kaşlarımı çattım.

Yanaklarındaki kızarıklık artarken dudaklarını birbirine bastırdı. “Fiziksel olarak insanlarla yakınlaşmakta güçlük çekiyorum. Ya da şöyle diyebilirim, bu beni duygusal olarak strese sokuyor.” Utanmış bir şekilde usulca güldü. “Tanrım, bu kafamın içindeyken bu kadar zavallıca gelmiyordu.” Bakışları arkamda bir noktaya kaydı. “Ya da belki de geliyordu ama yüksek sesle dile getirmek daha beter.”

“Senin için tam olarak ne yapabilirim, şekerim?” Sesim hâlâ yumuşak çıkıyordu. Kalbim feci hâlde sıkışmıştı ve Gabriel’in karşımda bu şekilde zorlanması içimi ürperten bir şefkat duygusuna neden oldu. Bu yabancı duygu dengemi bozuyordu. Oturduğum yerde biraz dikleştim.

“Gabriel,” diye düzeltti.

“Peki, senin için ne yapabilirim, *Gabe*?” Dudakları gülümsemiyordu fakat gözlerinin içi sanki gülümsüyormuş gibiydi. Ama sonra gözlerinin hatları yumuşadı ve ben bunun *bir tür* gülümseme mi yoksa hayal gücümün bir ürünü mü olduğunu merak ettim.

“Bir kadın tarafından dokunulma konusunda pratik yapma yardım edebilirsin. Birileri kişisel alanıma girdiğinde bunu nasıl rahatlıkla karşılayabileceğimi bana öğretebilirsin.”

Ben gözlerimi kırpıştırıp ona bakarken o da kucağında duran ellerine bakıyordu. “Bunun için *benden* yardım mı istiyorsun?”

Bakışları benimkilerle buluştu ve içlerinde yeniden aynı nezaketi gördüm –umut– ve o bakışlardaki bir şey beni tam kalbimden vurarak bana kendimi iyi ve... gerekli hissettirdi. Ânın parlaklığında, bu kulübe gelen diğer adamların aksine bende bedenimden daha fazlasını görüyormuş gibi.

“Tabii ki sana karşılığını ödeyeceğim. Buradaki işinden arta kalan zamanda yapacağın bir iş olacak, daha fazlası değil. Giysilerini çıkarmana gerek bile kalmayacak.”

Giysilerini çıkarmana gerek bile kalmayacak.

Kelimeleri buz kesmeme neden oldu ve onun da beni *tıpkı* diğerleri gibi gördüğünü hatırlatarak gerçeğe döndürdü. Aslına bakılırsa tam da olduğum gibi görüyordu. Savunma duvarlarım yeniden devreye girince ayağa kalktım, kanepenin üzerinde duran anahtarları aldım ve ondan tarafa fırlattım.

Tek eliyle anahtarları havada yakaladı. “Beni dinle, her ne kadar para getirecek bir anlaşmayı reddetmek pek tarzım olmasa da ben terapist değilim, tamam mı? Birine dokunmayı öğrenmek istiyorsan, git kendine bir kız arkadaş edin. Yakışıklı adamsın. Eminim dışarıda, üzerinde ücretsiz deneme yapmana izin verecek pek çok tatlı ve sağlıklı kız vardır.”

O da ayağa kalktı. “Gururunu kırdım.”

Kahkaha attım. “Şekerim, benim gururum kırılmaz.”

“Herkesin onuru kırılabilir.” Ses tonundan pişmanlık akıyordu. Ellerini ceplerine soktu ve başını yeniden alnına buklelerinin düşmesine neden olan o kendine özgü tavırla öne eğdi. Parmaklarım saçlarını gözlerinin önünden geri çekme isteğiyle âdeta seğiriyordu. *Benim neyim var böyle?*

Huzursuzluktan tenimin karıncalandığını hissediyordum. Gabriel’la ilgili her şey beni tedirgin ediyordu. Buradan bir an önce gitmesini istiyordum. “Beni tanımıyorsun, Gabe. İş teklifin için teşekkür ederim ama reddedeceğim. Küçük sorununla ilgili sana iyi şanslar. On dakikan doldu.”

Yerinden kımıldamayarak iç geçirdi. “Gerçekten çok üzgünüm. Tanrım, bu hiç de istediğim gibi gitmedi.”

“Gitmediğinden eminim.” Kapıyı açık tuttum.

Dışarıda Anthony bir sandalyeye oturmuş, incinmiş eline bandaj sarıyordu. “Her şey yolunda mı?”

Gabriel yanımdan geçerken sarsakça başımı salladım. Eşiği geçince durdu ve bana döndü. “Gerçekten üzgünüm,” dedi.

Gözlerim onunkilerle buluşurken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu kadar yakın dururken ela gözlerinin içindeki bakır renkli çizgileri görebiliyordum. Kirpikleri gür, kalın ve hafifçe yukarı doğru kıvrıktı – her kızın sahip olmak için ölebileceği türden kirpiklerdi bunlar.

Bir adım geri çıkıp aramıza biraz daha mesafe koyarak nefes verdim. “Sorun değil, gerçekten. Sana bol şans.”

Tam dönecekken yeniden bana baktı. “Sana bir soru daha sorabilir miyim?”

Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim. “Tabii.”

“Sahneden bana bakarken ne düşünüyordun? Göz göze geldiğimizde.”

Önce inkâra hazırlanarak kaşlarımı çattım ama sonra bir öneminin olmadığına karar verdim. Nasılsa onu bir daha asla görmeyecektim. “Senin buraya ait olmadığını düşünüyordum.” Ve haklıydım.

Duraksadı. Bakışları yüzünde dolanırken ifadesi esrarengizdi. “Hah. Komikmiş,” diye mırıldandı sonunda. “Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum.”

Kahkaha attım. Kısa ve küskün bir kahkahaydı. “Bu konuda yanılıyorsun. Burası benim ait olduğum *tek* yer, şekerim.”

“Gabriel.” Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ve arkasını dönüp uzaklaşmadan önce gözleri bir saniyeden biraz daha uzun bir süre üzerimde gezindi.

2

Ne kadar basit de olsalar iyi şeylere odaklan. Ardından onları öyle derinlere göm ki yerlerini yalnızca sen bil.

Gölge, Lades Baronu

Gabriel

Feci batırmıştım. *Bir kadın tarafından dokunulma konusunda pratik yapmama yardım edebilirsin.* Tanrı aşkına. Neden benden gitmemi istediği ortadaydı. Kulağa psikopat gibi geliyordum. Arabayı park edip motorunu kapadım ve sonra garaj yolunda bir dakika kadar oturdum. Ne düşünüyordum ki? İşleri berbat etmekle kalmamış kendimi de tamamen zavallı durumuna düşürmüştüm. Üstelik bir de ona hakaret etmiştim.

Crystal.

Gerçek adı neydi? Kim olduğunu, neden güzel yüzünde mesafeli, silik bir ifadeyle sahneye adım attığı anda kalbimin –sanki dikkatimi bir şeye çekmek istiyormuş gibi– çılgınca çarpmaya başladığını merak ettim. *Sanki taştan yapılmış gibiydi.* Ama vücudu öyle akışkan, öyle zarafetle hareket ediyordu ki beni büyülemişti. Oraya Platin İnci'nin arka odalarında verdikleri hizmetten –deyim yerindeyse– daha az “ellerini kirletecek” bir ek işi kabul etmeye istekli olabilecek bir kadın bulmaya gitmiştim. Ama Crystal dikkatimi çekmiş, beni ele geçirmiş ve gitmeme izin vermemişti. Ondaki bir şey... beni çağırıyordu. Ve bunun üzerindeki bir parça kıyafetle ve gözler önüne serilen seksepalite-

siyle alakası yoktu. Benim ilk kez orada olmamla alakası yoktu. İnlmeye dönüŖen keyifsiz bir kahkaha atarken ellerimi saçlarımnda gezdirdim.

Onu çekici bulduğumu inkâr edemezdim. Ama ben bile bir striptizciye abayı yakacak kadar aptal ya da deneyimsiz değildim.

Ŗimdi dönüp bakınca, bu en başından beri kötü bir fikirdi. Bunu orada olma sebebimi yüksek sesle dile getirirken ve yüz ifadesinin Ŗaşkınlıktan... incinmiŖe dönmesini izlerken fark etmiŖtim. Evet, yeniden maskesini takmadan evvel yüzünden geçen ifade buydu. Gözler kalbin aynasıysa, tek bir göz kırpıŖta onun tam tersine dönüŖmesine tanıklık etmiŖtim. *Bunda ustalaŖması ne kadar zamanını almıŖtı?*

Sanki moralini bozmasına gerek yokmuŖ gibi ona kıyafetlerini çıkarmasına gerek kalmayacağını söylemiŖtim. Ama asıl planım bu değil miydi? Onu kullanmak? Bu fikri düşünürken bu *isimsiz kadın* hakkında pek fazla düşünmemiŖtim – sadece kendimi düşünmüŖtüm. Bir pislik gibi davranmıŖtım. Korkunç bir fikirdi. *Utanaç verici* bir fikirdi. Hikâyemi anımsamasıyla birlikte durum daha da beter hâle gelmiŖti ki muhtemelen soyadımı da biliyordu.

Bunu beklemiyordum. Son on iki yıldır düzenli olarak görmeyen çoğu kiŖi beni tanıyamıyordu. Spot ışıklarından uzak durmuŖtum, hiçbir röportaj vermemiŖtim ve büyümüŖtüm. Çocukluğumdan bu yana hiç uğramadığım, kilometrelerce uzakta bir kasabada yaŖayan insanların beni tanıyacaklarından endiŖe duymamıŖtım. Ama o kız beni tanımıŖtı. Teklifimi reddetmesinin sebebinin bu olup olmadığını merak ediyordum...

Kendi düşüncelerimden kurtulmak başımı iki yana salladım ve kapısını mümkün olduğunca sessiz kapatmaya çalışarak arabadan indim. Soluk ay ışığının altında bir anlığına durup derin bir nefes aldım ve ardından gözlerimi kapatıp aldığım nefesi yavaşça dışarı verdim. Akşamım tek bir yanlış hamlede yanıp kül olmuştu ama bu ânı tenime değen ve ciğerlerimi dolduran taze

gece havasına ve etrafımdaki açık alana şükran duymaya ayırabilirdim.

Oturma odasından gelen televizyon ışığı haricinde ev karanlıktı. Çoğu akşam olduğu gibi erkek kardeşimin koltukta yine kendinden geçtiğine şüphem yoktu. Koridorda onun yanından geçip giderdim, yine de ne kadar geç kaldığımı fark etmezdi. Zaten sorularına cevap verecek havada değildim. *Özellikle de bu gece.*

“Nerelerdeydin?”

Anahtarlarımı kapının kenarındaki sepete atarak şaşkınlıkla ofladım. “Kasabada birkaç kadeh içki içtim.”

“Kasabada mı?” Şaşırmış gibiydi. Neden şaşırmasını ki? Kasabaya gitmekten itinayla kaçındığımı biliyordu.

“Havenfield.”

Dominic elindeki bira şişesinden bir yudum aldı ve göbeğini kaşıdı. “Hımm, kırk beş dakika uzaktaki kasaba.” Duraksadı. “Ben de seninle gelebilirdim.”

“Yalnız kalmak istedim.”

Başka bir yudum daha alırken tek kaşı usulca havaya kalktı. “Bir kadınla mı buluştun, sevgili abiciğim?” Sesi alaycıydı ama aslında umut doluydu ki bu da kendimi daha zavallı hissetme neden oldu. Hemen arkasında bir kadın yüksek sesle inledi ve bakışlarım bir porno filmin açık olduğu televizyona kaydı. Kardeşim bakışlarımı takip etti ve sonra bana doğru dönüp sırttı.

“Şu şeyi odanda izleyebilir misin?”

“Neden? Sen evde değildin.”

“Çünkü ben de o mobilyaların üstünde oturuyorum ve artık bunu yaparken iki kere düşünmem gerekecek.”

Başını sallayıp hiç pişman olmadığını göstermek için ikinci kez sırttı. “Evet, muhtemelen bu pek iyi bir fikir olmaz.”

“Çok hoş, Dominic,” diye mırıldandım odama doğru ilerlerken.

“Hey, Gabe, şunu oturma odasında bırakmışsın.”

Arkamı döndüğümde üzerinde benim adım ve Vermont Üniversitesi'nin amblemi olan büyük zarfı görerek donup kaldım. Çabucak gidip zarfı elinden kaptım.

"Bunu oturma odasında falan bırakmadım. Odamdaki bilgisayarın yanındaydı," dedim ona öldürücü bir bakış atarak.

Omuz silkti. Dönüp odama giderken kızgınlıkla homurdandım.

"Sana yazdığı mektup hoşmuş. Dediklerini yapacak mısın peki?" diye sordu.

Kapının eşiğinde durdum ve başımı çevirip ona baktım. "Bilmiyorum. Henüz karar vermedim."

"İyi olabilir."

"Olabilir."

"Kadın çok ateşli. Ona internetten baktım, çok kolay oldu. Ve senin de baktığını gördüm, arama geçmişinde duruyordu. Biyografisine birkaç kez bakmışsın. Son zamanlarda telefonda onunla mı konuşuyordun?"

Tanırım. "Bir kereliğine de olsa kendi işine bakmayı dene." Dominic'in kıkırtılarını duymamak için kapıyı arkamdan kapattım.

"Benim işim sensin, Gabriel Dalton," diye bağırdığını duydum.

Erkek kardeşimin alaycılığını sindirmeye çalışırken dişlerimi sıktım ve kapının yanında bekledim. Dominic'i seviyordum ama onun sürekli etrafımda olmasından nefret ediyordum.

Elimdeki zarfa baktım. Chloe Bryant tarafından yazılmış olan mektup içinden çıkarıldığı için zarfın ağzından görünüyordu. Zarfı masama fırlatıp açmak için pencereye gittim. Sallanan ağaçların, yakınlarda bir yerlerde öten kurbağanın sesinin ve serin akşam havasının içeri girmesine ihtiyacım vardı. *Huzur. Dinginlik.*

Yatağıma uzanıp hayalimde Chloe'nin görüntüsünü canlandırdım. Makalesiyle birlikte gönderdiği ve okumamı tavsiye ettiği özgeçmişinde bir de fotoğrafı vardı. Chloe'nin kahverengi

dalgalı saçları, kocaman yeşil gözleri ve saf, dürüst bir gülümsemesi vardı.

Birkaç ay önce, çocukken kaçırılmış ve bir şekilde kendi kendine kurtulmayı başarmış veya esir edildikleri kişiler tarafından serbest bırakılmış insanların yaşadıkları travmanın uzun vadedeki etkilerini araştırdığı son sınıf tezi için röportaj yapmak istediğini belirterek benimle iletişime geçmişti. Birleşik Devletler’de buna benzer çok fazla dava yoktu ama ben onlardan biriydim ve tesadüfe bakın ki Chloe’yle aynı eyalette yaşıyordum.

Chloe’nin terbiyesi, onun arkadaşça ve açık doğası beni çeken şey olmuştu. Ayrıca bir televizyon programı ya da magazin dergisi için değil de mezun olmak üzere olan bir öğrencinin tezi için böyle bir şey yapmak bana kendimi çok daha iyi hissettiriyordu. Duygularımla oynanamayacak, reyting için kullanılmayacak ve halka yem edilmeyecektim. Yeniden.

Birkaç kez e-posta atmış ve temel birkaç bilgi vermiştim. Hatta telefonda konuşurken benimle biraz flört ettiğinden bile şüphelenmiştim. Fakat flörtle ilgili deneyimlerim ne yazık ki oldukça azdı. Chloe’ye karşı duyduğum çekim içimde yepyeni umutların yeşermesine neden oluyordu. Güzel ve akıllıydı. Eğer teklifini kabul edersem onunla oldukça fazla vakit geçirecektim. Düşüncelerimin eğer aramızdaki çekim karşılıklı olursa bu konuda harekete geçeceğim şekilde ilerlemesine izin verdim.

Röportaj teklifini kabul edip etmeyeceğime karar vermeye çalışarak Chloe hakkında biraz daha düşündüm. Bir kez daha umudun içimde yarattığı garip heyecanı bir kenara iterek bunun eksilerini ve artılarını hesaplamaya özen gösterdim. Ama zihnimi hiç tanımadığım bir kızla ilgili muhtemel olasılıklar yerine başka biri işgal ediyordu. Gördüğüm kadarıyla uzun, bal rengi saçları ve yapayalnız, temkinli bakışlarıyla Chloe Bryant’ın tam zıddı olduğunu söyleyebileceğim biri. İhtiyatlı ve gönülsüz gülümsemesiyle Crystal.

Bir daha asla karşılaşmayacağım Crystal.

Aklımdan geçen şeyler bana huzursuzluk veriyordu, kendimi

tuhaf bir şekilde yoksun hissederek ayağa kalkıp elimi saçlarımın arasından geçirdim. Belki de yapmam gereken, kendimi güvenli alanımdan çıkmaya zorlamaktı. Çok uzun süre gölgelerde yaşamış, işten eve evden işe bir hayat sürmüş, ara sıra birkaç kişiyle görüştüğüm kasaba ziyaretleri dışında günlük rutinin tahmin edilebilirliğinin bana verdiği hazzın keyfini çıkarmaktan başka bir şey yapmamıştım. Rutinde rahatlığı bulmuş, kitaplarla arkadaşlık etmiş ve özgür olmanın tadını çıkarmıştım ama aynı zamanda kendimi yalnızlığa mahkûm ettiğimi de inkâr edemezdim.

Açık olan pencerenin yeniden önünde durdum ve etrafıma ördüğüm duvarları genişletip genişletemeyeceğimi hayal ettim. *Eğer başarabilirsem.* Evet, bu duvarları ben örmüştüm ama bu aslında kendime inşa ettiğim bir hapisane değil miydi? Bunu değiştirmek için bir şeyler yapmanın vakti gelmemiş miydi?

Kendimi bundan vazgeçirmeden önce bilgisayarımın başına oturdum, e-postalarımı girdim ve Chloe'den gelen son e-postayı açtım. Ona kısa bir cevap yazdım:

Chloe, cevabım evet. Herhangi bir tarih benim için uygundur. Beni seyahat planlarından haberdar etmen yeterli. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Gabriel.

Sonra da fikrimi değiştirmeden gönder butonuna tıkladım.